

Ladislav Kubíček

Jak milovat nesympatické?

Kristus po křesťanech chce, aby milovali i své nepřátele. V člověku se hned všechno naježí, ten pocit je někdy až nepříjemný. Jak mohu milovat osobu nesympatickou? Představme si dva vlaky na dvou kolejích. I když jedou proti sobě, nic se nestane - minou se. Pocit antipatie a vůle milovat jedou po dvou různých kolejích, proto nemohou způsobit stres. Je třeba umět odlišit pocity od rozumu a vůle. Důsledným duchovním životem a askezí musím sám sebe vychovat k tomu, abych své pocity držel pod pokličkou. Nezatlačovat je do podvědomí tak, aby to tam vřelo, ale podřídit je vůli. Dostat je pod kontrolu. Jedině tak pocity překonám a v klidu se za toho nesympatického pomodlím. Kristus nás žádá „milujte své nepřátele“, ale nikde neříká, že je musíme objímat. Laškuje možno projevit právě tou modlitbou. Pozor na pocity! V tomhle budme ve výchově přísní. Víra stavěná na pocitech je slabá. Je nutno brzy přejít k víře hlubší.

Povinnost překonávat strach

Pozor na otroctví strachu! Strach buď překonám, nebo mu vyhovím, ale pak se nutně stávám jeho otrokem. Jsou strachy různé - k nejhorším lidským strachům nepochybně patří strach ze smrti. Jedině křesťan může být skutečným pánem nad strachem ze smrti. Jestliže se křesťan bojí přechodu do Božího království, je to schizofrenie. Určitě neprožívá své křesťanství plně. Nějaké doutnání, pouhá setrvačnost, nebo jen tradice, to jistě není představa Boží. Strach usvědčuje křesťana z nedůslednosti. Pocit strachu někdy odstranit nemohu, ale otrokem tohoto pocitu být nemusím. Silou víry se na to mohu připravit. Jak? Třeba před spaním každodenní modlitbou Simeonova chvalo zpěvu. To je ideální příprava na odvolání do nebe. Snadno si tak zvykneme překonávat strach. Nebát se smrti je krásná výsada nás křesťanů. Víme, kam odcházíme. Nestačí to ale jen říkat, je třeba to i prožívat. *(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Zapalují?)*

Richard Rohr

Riziko, které Bůh podstupuje

Odpuštění zakoušíme nejhrouběji tehdy, když lidé dovedou uznat svou temnotu a dovolí jiné lidské bytosti, aby jim nabídla svobodu a uzdravení. Je třeba, aby se nebeské transakce setkaly s lidskou zkušeností. Právě to se děje ve svátostech. Opravdu víte, jak přijmout odpuštění? Jestliže je nedokážete přijmout od jiné konkrétní lidské bytosti, pak vážně pochybujete, zda skutečně víte, jak je přijmout od Boha.

Milost je vždy prostředkována přes lidské osoby a události. Jaké riziko Bůh podstupuje! A Bůh žádá, abychom i my sami riskovali. Tím, že Krista vidíme v druhém člověku, nacházíme navzájem spojovací body, které činí evangelium uvěřitelným, bezprostředním a historickým. *(meditace pro středu 10. týdne v mezidobí)*

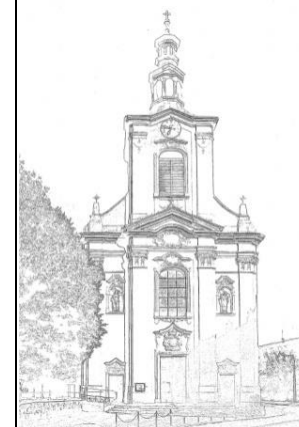
Myšlenky na měsíc červen III

Giuseppe Forlai: Viděno Jinak – Evangelní rady nejen pro řeholníky

1. Kdo mne miluje a doopravdy zná, nezneužívá mé zranitelnosti. Bůh Otec nás vrcholně miluje, neboť na nás nehledí, aby nás špehoval, ale aby nás viděl růst.
2. Boháč nemá naděje, neboť je přesvědčen, že je se svými věcmi v bezpečí. Svě jedině očekávání vkládá do množení svého majetku.
3. V dnešní době je možná málo naděje proto, že mnozí se honí za tím, co je nadbytečné.
4. Nový člověk je schopen milovat, protože pouze ten, kdo vnímá a přijímá realitu takovou, jaká je, ji může milovat bezpodmínečně.
5. Naše vysněná a namáhavě dosahovaná dokonalost, nepochází-li od Boha, nás může zotročovat tak, že nebudeme schopni vnímat realitu tak, jak ji má vnímat nový člověk.
6. V každé chvíli jsme závislí na Bohu. Bůh bude v každém okamžiku s námi. Když se stáváme „chudými“, vydáváme se všanc Otci, nikoliv chaosu.
7. Každý z nás je hoden života pouze proto, že žije, a proto, že jej stvořil Bůh, nikoliv proto, že vlastní jisté věci, disponuje jistými možnostmi a dostává se mu konkrétních uznání, funkcí a titulů.
8. I my můžeme nalézt cestu blaženosti, a to tak, že budeme hledět na Krista a napodobovat ho.
9. Poslušnost a odevzdanost Bohu nelze nikdy oddělit, protože obě jsou dcerami důvěry v Boží milost.
10. Když na základě Kristova daru vstupujeme do prostoru přátelství s ním, jsme tímto přátelstvím poznamenáni a stáváme se podobnými jemu.
11. Každý z nás má své hranice a musí se naučit vážit si jich a nepřekračovat je, protože jsou znamením, které Stvořitel vtiskl našemu životu.

Václav č. 23 (2021)

6. 6. 2021



Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

10. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30
Út, St, Čt 8:00
Pá 16:30

Modlitební skupina

Pá 15:30

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

- Farní kavárna se koná v neděli po mši sv. na faře.
- Náboženství dětí bude ve čtvrtek od 14:00.
- Tuto neděli slavíme **Slavnost Těla a Krve Páně (Boží Tělo)** přeloženou ze čtvrtku.

15. Vidiny se stávají skutečností II

Vždycky si budu pamatovat tuhle poznámku – řekl ji jeden z episkopálních členů našeho výboru, když se zúčastnil bohoslužeb v naší kapli: „Musím se přiznat, že jsem byl trochu šokován, když jsem poprvé slyšel vaše lidi chválit Pána a viděl, jak při modlitbě zvedají ruce. Musím ale rovněž přiznat, že se v našich srdcích opravdu něco dělo. My episkopální mluvíme o skutečné přítomnosti Krista. A On je skutečně tady, v tomto domě." Byla to největší poklona, jaké se kdy naší práci dostalo. Jedině tato skutečná přítomnost umožňuje blahodárnou práci Střediska. Pocit přítomnosti Páně byl stále silnější a vrcholu dosáhl, když se naše sny začaly měnit ve skutečnost. Vlastní práci domova jsme plánovali takto:

Ve Středisku bude dvacet pracovníků. Když ráno tito mladí muži a ženy vstanou a posnídají, stráví dopoledne modlitbami a studiem. Toto bude podstatná část naší práce. Už dávno jsem totiž přišel na to, že mnoho shonu, bez podkladu tiché meditace, přináší jen malý užitek.

Po obědě začne náš život na ulici. Skupinky dvou či tři pracovníků vyjdou po předem stanovené trase a budou si všímat okolí. Budou vycvičeni v rozeznávání účinků omamných drog; budou se dívat po mladých alkoholících a prostitutkách. Budou hovořit se členy gangů a zvláště těch bojových. Budou nejen působit k obrácení mladých, ale budou vyhledávat každou jejich těžkost. Obrácení se postará samo o sebe. Půjdemo-li opravdu vstříc lidské bídě, svět si sám prorazí cestu k našim dveřím. Většina mladých, se kterými se takto setkáme, nikdy nebude ve Středisku bydlet. Zprostředkujeme jim kontakt s kazatelem v blízkosti jejich domova a budeme dále působit jeho prostřednictvím. Povedeme pečlivé záznamy a budeme všechny pravidelně sledovat tak dlouho, dokud nebude jisté, že tihle mladí už mohou být samostatní. Někteří chlapci a dívky budou však natolik potřební, že budou vyžadovat zvláštní pozornost. Ty pak přivedeme do Střediska; chlapci budou spát v podkrovní noclehárně s našimi mužskými pracovníky a dívky ve 2. patře s ženskými pracovnicemi a s manželskými páry. Předpokládáme, že budeme pracovat skoro výhradně s chlapci. Bude-li však v nouzi dívka, neodmítneme ji.

Klíč k celému tomuto plánu byl ve spolupracovnících. Kam však mám jít hledat dvacet mladých mužů a žen, veselých, aktivních, přesto ale citlivých i zdravých, kteří by pracovali za 10 dolarů týdně -vše, co náš rozpočet dovoluje? Za tento štědrý obnos budou doslova riskovat své životy. Právě v době, kdy jsem se začal zabývat problémem personálu, byl jeden z našich chlapců na ulici pobodán.

Jmenoval se Carlos; kdysi býval členem jednoho z nejhorších bojových gangů New Yorku, Sebevrahů. Když se změnil jeho život, chtěl se k nim vrátit a vyprávět jim o tom, jaká změna se s ním stala. Jednou se k tomu skutečně odhodlal. Hned, jak ke svému starému gangu přišel, obstoupili ho dokola.

„Slyším, že ses dal na náboženství“, oslovil ho vůdce Sebevrahů. - „To je pravda.“

„A slyším taky, že už nechceš bojovat!“ - „To je také pravda.“ Carlos na to. - „Však ty budeš bojovat, až tě bodnu!“

Roky cviku naučily Carlose, že tato výhrůžka je míněna doopravdy. Uskočil stranou a vytrhl z nejbližšího auta anténu. Bývá to nebezpečná improvizovaná zbraň. Pak si to ale náhle rozmyslel. Přelomil anténu přes koleno a odhodil.

„Ne, nebudu bojovat“, řekl.

Na to vůdce Sebevrahů bodl. Vrazil mu dýku až po rukojeť do žeber. Krev se z rány vyřinula, když se Carlos zhroutil na chodník. Sebevrazi utekli a nechali ho tam, volajícího o pomoc. Když se dostal do Cumberlandské nemocnice, bylo na pováženou, bude-li vůbec žít. Když ho pak uzdraveného propouštěli, radil mu jeho lékař přátelsky, aby nekázal hochům, co nosí nože. Carlos tomu však nevěnoval pozornost; vrátil se hned ke svému pouličnímu kazatelství. Snad právě pro tento svůj zážitek se stal jedním z našich nejlepších pracovníků. Kdo ale může podstupovat takové riziko? Kolik je takových chlapců, jako Carlos? Jako odpověď na tyto otázky přišel telegram - bylo to právě v době, kdy jsme dali náš dům do trochu použitelného stavu. Byl od Ústřední biblické koleje ve Springfieldu. Žádali mne o přednášku. Nabídku jsem přijal; odjel a předložil výzvu našich ulic jejich studentům. Bylo to krásné shromáždění, ve kterém každý cítil jemné vanutí Ducha svatého. Nakonec povstal ředitel školy a řekl něco hodně zvláštního: považuje prý naši práci za velmi blízkou té, která se konala v apoštolských dobách. Nabídl finanční podporu každému potřebnému studentovi, který by s námi chtěl pracovat na ulicích. Ti, kteří by měli zájem, mají se teď shromáždit v ústavní knihovně.

Když jsem tam za několik minut přišel, stálo jich v řadě sedmdesát. Věděl jsem, že z těch sedmdesáti můžeme potřebovat jen dvacet. Začal jsem jim to tedy líčit hodně černě; nemohu jim slíbit žádné peníze. Budou si dokonce muset sami zaplatit cestu do New Yorku. Vše, co jim mohu nabídnout, je jen střecha nad hlavou a strava. Podtrhl jsem, že jde o riskování životů. Vyprávěl jsem jim o Carlosovi a dalších dvou našich chlapcích, kteří byli na ulici zbiti. Pak jsem jim ještě řekl, že je čeká spousta práce s umýváním nádobí, drhnutím podlahy a vůbec s úklidem domu.

K mému překvapení jich odpadlo jen asi dvacet.

Když jsem Springfield opouštěl, měli jsme určeno šestnáct mladých mužů a žen, kteří přijdou do New Yorku jako naši pracovníci.

Další jsme vybrali v Lee College v Tennessee. Za několik týdnů začali přijíždět, jeden za druhým. Přicházeli se svými kabelami a vyvalovali oči. Při novém neobvyklém pohledu na New York byli všichni dost vystrašení. Když jsem je pak vzal nahoru do chladných, jakoby kasárenských nocleháren, jistě se divili, do čeho že se to pouští.

Krátce po příjezdu psala jedna dívka domů: „Moji drazí, posílám vám srdečné pozdravy z New Yorku. Přijela jsem do Velkého města včera večer po osmé. Všude byla spousta lidí, ale Bůh mi pomohl. Středisko ještě není v telefonním seznamu, protože je nové, přesto jsem ale sehnala jeho číslo. Přijeli mi naproti autem. Ostatní přátelé tu pak byli brzy po mně. Cesta byla snadná, žádný z autobusů neměl zpoždění. Z Chicaga do New Yorku jsme stavěli třikrát pro občerstvení a na dvou zastávkách. Bylo to velmi pohodlné. Můj pracovní program:

1. Osobní evangelizace mezi dívkami.

Pondělí – volno; náplň podle mého přání; Úterý – evangelizace a služba na ulici.; Středa – návštěvy u mladých dívek v nemocnicích.; Čtvrtek – návštěvy u dívek ve vězení.; Pátek – evangelizace a služba na ulicích.; Sobota – práce v různých sborech.; Neděle – práce v letničních sborech.

2. Důvěrnice dívčí ubytovny.

Dohled nad úklidem, domácími pracemi, atd.

3. Vedoucí zpěvu a hudby.

Modlíme se, abychom získali ještě někoho dalšího pro dívčí evangelizaci. Tento týden byly v Joeho sekci tři vraždy. Musím jít pomoci s večerí. Nezapomeňte na shromáždění! Moc pozdravů.'

Stále budu vzpomínat na ten večer, kdy jsem řekl Gwen: „Tak, a teď můžeme konečně začít!“ Stáli jsme v malé kapli našeho Střediska. Původně to byl přijímací salón; na jedné stěně byl veliký krb. Měl bohatě zdobenou římsu, o kterou jsem se opíral, když jsme s Gwen rozmlouvali. Připomínal jsem si ten večer před půl druhým rokem, kdy jsem stál v Philipsburgu na kostelním dvoře, zalitým měsíčním světlem a díval se na pšenici, vlnící se ve vánku. Teď nás Pán přivedl až k poli, které je už přede žněmi. Daroval nám nástroje: dvacet pěkných pracovníků a víru v moc Ducha svatého, který mění životy. Gwen náhle zvolala: „Davide podívej se!“ Pokročil jsem trochu kupředu a snažil se postřehnout, co ukazuje na římse krbu. Pak jsem to konečně uviděl také: byl tam, nádherně vyrytý do krbu naší kaple – reliéf pšeničných snopů, svázaných a sklizených.

(z knihy D. Wilkersona Dýka a kříž)